

Člověk, krajina a emocionální úroveň elementárních bytostí

Karel Funk

Podívejme se i na některé aspekty negativního lidského působení na Zemi. Je jich mnoho. Nemusí jít vždy jen o kácení deštných pralesů nebo způsobování ozonové díry apod., i když i to je závažné. Všude platí - jako vskrytu, tak navenek. Jen se ta vnější reakce trochu opozdí. Co však člověk ze sebe vypařil svou pýchou, krutostí k říši rostlinné, zvířecí a lidské, svou nenávistí, výbuchy vášní atd., to otravuje nejen zemské substance dole, ale vystupuje i do astrální zemské sféry. Podívejme se, jak to účinkuje na počasí. Letní přírodní procesy jsou zpoza clony duchovního světa řízeny vysokou duchovní bytostí, archandělem Urielem. Jeho nabádavý zrak proniká jak do zemských hlubin, tak do lidských srdcí. Hlubiny Země se pod ním rozechvívají. I naše duše by se asi zachvěla, kdyby byla vnímavá k tomu, na co vše jí může bedlivý pohled Urielův poukázat. Je to duchovní postoj napomínající, nabádající, ne však naším lidsky povýšeným způsobem. Urielův letní plamenný zrak odhaluje vše nesprávné, poukazuje ke všemu, co má být napraveno, prohloubeno, zčistěno. Jeho lehký záchvěv můžeme občas zachytit, jen jsme třeba nevěděli, z jakého zdroje tato zodpovědná a ukázněující inspirace pochází.

Přísný pohled Urielův nenechává v klidu ani to, co lidé vymístili, odpařili do astrální přízemské úrovně. V mírnější podobě se jím vyvolaná očista děje v letních bouřích, vichřicích a krupobitích. Ono těžké dusno před bouří, které cítivají i ti méně senzitivní, vzniká "prošířením" zemské atmosféry výpary lidských vášní, jejichž bezuzdnost kulminuje zejména v létě. Všechna naše bujarost, sobecká pudovost, vznětlivost i lenivá rozbředlost se kdesi shlukují, volně táhnou prostorem a otravují ho asi jako smogové výpary nad městem nebo jaderné záření nad porušenou atomovou elektrárnou.

Při určité hustotě a jedovatosti přicházejí ke slovu urielské mocnosti a promývají vzduch bouřemi. Blesky toto zlo rozrážejí a spalují. Uriel tak odnímá zemské astrální sféře přebytečné sirné výpary lidských nečistot. Jinak by se ono "dusno před bouří" tak koncentrovalo a kulminovalo, až by lidstvo zahubilo. Ono vybíjení elektřiny, které odstraňuje přesíření, je přírodní vzdušnou očistou a uvolňuje síly života, nutné pro přírodní kosmické dění.

Tato letní Urielova činnost umožňuje menší vybíjení karmy lidské astrality a úlevu zemské duši. Na této úrovni se nevyrovnává jen karma individuální, ale obecná lidská, takže důsledky bouří zde nepostihují jen konkrétní "viníky", ale lidstvo v širším rozměru. Co z astrální karmy není takto vyrovnáno letními živly (včetně například záplav, krupobití apod.), musí být pak vyrovnáno většími světovými katastrofami na zemském povrchu - hurikány, zemětřeseními, tsunami, výbuchy sopek aj. Letní očištné akce tedy omezují všeobecné světové katastrofy na nejnižší karmickou míru. Pomáhají tak každé léto vyrovnat část lidské kolektivní karmy bouřemi, záplavami či krupobitím, které zhoršují životní podmínky, nutí se upokornit před přírodou, zbavovat se lpění na zemských věcech a počítat s tím, že jsou i jiné síly než ty, kterými si vše plánujeme a dosahujeme svého uspokojení. Volný čas, který nám umožňuje vyspělá technika, využíváme spíše k ukájení nižších libostí a vášní, ne k

sebezušlechtění a práci pro druhé, a proto musejí přicházet stále více tyto burcující zásahy.

Uvedené přírodní katastrofy však uvolňují lidstvo z ještě horších pohrom, které by jinak musely nastat. Ty přicházejí až poté, co nebylo rostoucí množství zla vyrovnáno takto. Příroda je vlastně velmi trpělivá a milosrdná a používá vždy zprvu jen mírnějších vyrovnávajících mechanismů. Teprve nakonec přicházejí masové pohromy. Je pak zřejmé, proč se se stupňující se lidskou chtivostí, nezřízeným a stále expanzivnějším vyžíváním nejnižších pudů a vášní, které bývá povýšeno již na normální životní styl, stupňují v posledních desetiletích drobné i větší zemské katastrofy. Jsou pořád ještě menším postihem, než k jakému došlo v Atlantidě, kterému předcházela nejen všeobecný morální úpadek, ale i aktivní černá magie. To vše nám poukazuje k tomu, že zemská duše by pro nás měla být posvátnou bytostí, zemskou Marií-Matkou. Různá varování před nepravostmi lidstva, které mají za následek katastrofy, která dnes zaznívají, by měla být pronášena ne ze sobeckého strachu o náš osud, ale v první řadě z citěného vztahu k bytosti Země a ke všem říším, které na ní mají svá práva - nerostné, rostlinné, zvířecí, a nakonec i lidské, i k říším elementárních bytostí.

Marko Pogačnik poukazuje na to, jak proces patriarchalizace naší civilizace v posledních pěti tisíciletích i potlačení ženského aspektu Božství překrýval důležitou roli tzv. krajinných chrámů (míst s velkou hustotou resp. silným ozdravným působením elementárních bytostí), až byly úplně zapomenuty. Poslední dozvuky známe ze zmínek o posvátných slovanských hájích. V průběhu patriarchální nadvlády podchlazeného vnějšího rozumu docházelo a dochází k pustošení a týrání Země a k zapomínání na ženský princip - na nebeské i zemské úrovni. I sv. Jan ve Zjevení hovoří o vyhnání ženy na poušť, o draku, pronásledujícím ženu a válčícím proti jejímu potomstvu.

Tak jako u člověka je nositelem běžného vědomí jeho vnější já, u krajiny je nositelem vědomí bohaté společnosti elementárních bytostí. Zatímco však vědomí nynějšího člověka je převážně na úrovni mentální (to je spíše mužské), vědomí v přírodě je na úrovni emocionální, která má blíže k ženství. Tato úroveň v krajině přijímá i vyšší duchovní impulsy a předává je dimenzi vitálně energetické a nakonec i hmotné. Tak je emocionální úroveň elementárních bytostí mostem k převodu božských impulsů až do viditelných pestrých podob krajiny.